MARTINA MATIJOVÁ

DETI VILDERIENU

·MARTUL·

Deti Vilderienu, MARTUL

Martina Matijová

Slovenské vydanie © Porta libri, 2026

Všetky práva vyhradené.

Text © Martina Matijová

Jazyková úprava: Eva Viriková

Grafický dizajn © Karol Prudil

Ilustrácia na obálke: Lucia Kuthanová s využitím generatívnej AI

ekniha: Radovan Rumanovič

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Porta libri

Legionárska 4

81107 Bratislava

tel.: 02 – 55 64 08 68

ISBN 978-80-8156-392-8

porta@porta.sk

www.porta.sk

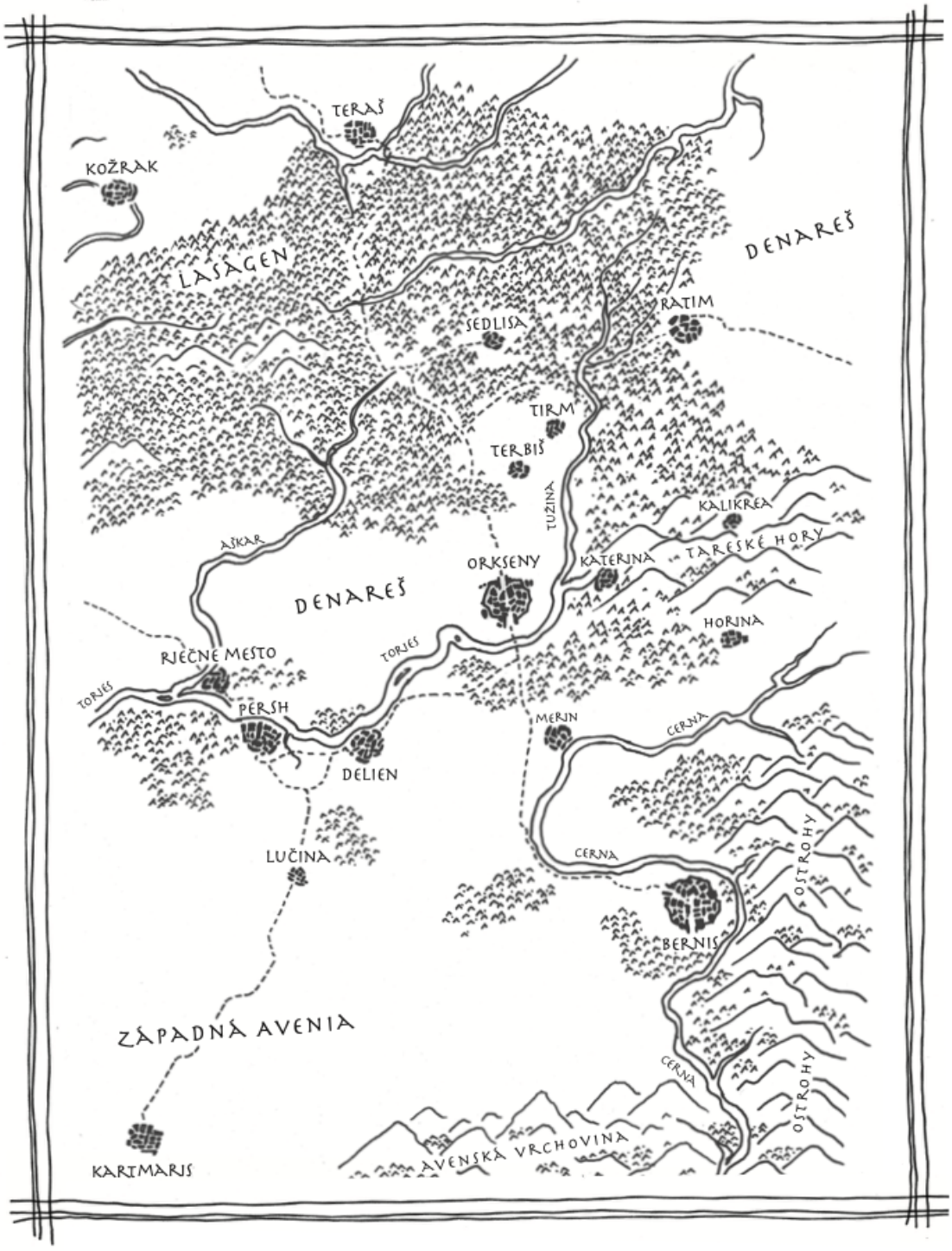
DENNENIA

ZLATNÝ OSTROV
STELLSKÉ POHORIE
SEVEROHORSKÝ KRAJ
TERAS
RONEL
ŠERMA
LUNAVA
SEVEROVÝCHODNÁ PUŠŤ
DUTNAVÁ
ŠERMA
KOŽIAK
LAISAGENSKÝ LES
DENAREŠ
TUŽINA
LUNAVA
AJKAR
ORKSENY
TORJES
TARESKÉ HORY
TORJES
ČERNÁ
ZÁPADNÁ AVENIA
VÝCHODNÁ AVENIA
DREBLIN
BERNIS
OTROHY
HARNA
KARIMARIS
AVENSKÁ VRCHOVINA
OLMERIS
GLISEJSKÉ KOPCE
LEKIA
ČIERNE ÚTESY
LEPRES
IRONA
SATSAIGA
JAZERNÉ MESTO
NIERA
ZELENÝ PRÍSTAV
SATTEL
LEPRESKÁ NÍŽINA
JAZERNICA
DERA
SALMAT
SILLIATH
SKALNÉ MESTO
JUHOMORSKÝ KRAJ
IRONA
MARANTER
JUŽNÝ OSTROV
RUNOV
LESTMER

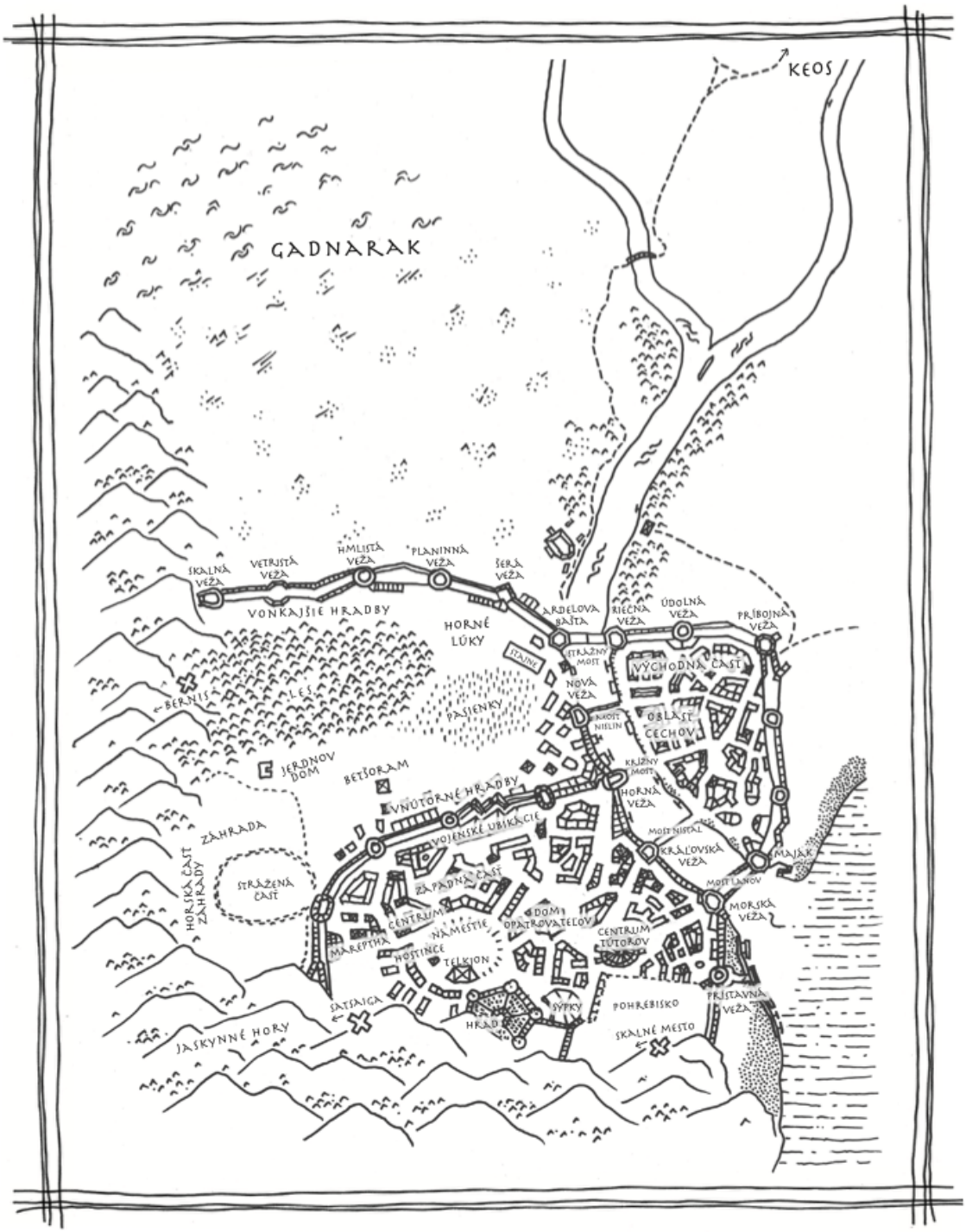
SIDEON

BEREHIES
VELEZEN
JARISKÁ PUSTATINA
VYSOKÉ TATRY
BOROLIES
LUTAVA
NÍZKE TATRY
NYRALIS
TALES
TARES
CENTRÁLNA PLANINA
TRISA
MEH-SALA
VALENA
SILARA
GELEDEA
MIREN
MARTULSKÉ VRCHY
KURPEL
MELISKÉ MESTO
ZÁPADOKRUNSKÁ NÍŽINA
GLIPSFAREA
LOM
DARANA
UDNA
KRUNSKÁ PAHORKATINA
VÝCHODOKRUNSKÁ NÍŽINA
MAKSDERA
KIRN
RJECNE
KOPCE
BELIA
KADOU
SKEREL
MOCARISTÝ LES
KEOS
JASKYNNÉ HORY
PLANINA GADNARAK
SIDOR

SEVERNÁ DENNENIA

MESTO SIDOR

KEOS
GADNARAK
SKALNÁ VEŽA
VETRNÁ VEŽA
HMLISTÁ VEŽA
PLANINNÁ VEŽA
ŠERÁ VEŽA
VONKAJŠIE HRADBY
HORNÉ LÚKY
ARDELOVA BAŠTA
RIEČNA VEŽA
ÚDOLNÁ VEŽA
PRÍBOJNÁ VEŽA
TAJNÝ
STRÁŽNY MOST
VÝCHODNÁ ČASŤ
NOVÁ VEŽA
OBLASŤ CECHOV
BERNIS
LES
PASIENKY
JERDNOV DOM
BETŠORAM
VNÚTORNÉ HRADBY
VOJENSKÉ UBIKÁCIE
HORNÁ VEŽA
MOST NISTAL
KRÁĽOVSKÁ VEŽA
MAJÁK
MOST LANOV
MORSKÁ VEŽA
ZÁHRADA
STRÁŽENÁ ČASŤ
HORSKÁ ČASŤ ZÁHRADY
ZÁPADNÁ ČASŤ
CENTRUM
NÁMESTIE
DOMY OPATROVATEĽOV
CENTRUM TÚTOROV
MAREPTHA
HOSTINCE
TELKION
SATSAIGA
JASKYNNÉ HORY
HRAD
SÝPKY
POHREBISKO
PRÍSTAVNÁ VEŽA
SKALNÉ MESTO

Venujem všetkým, ktorí sa neboja zastaviť a započúvať sa do ticha i vlastného vnútra.

... Lebo keď stratíme všetko, ostane len to, čo je v nás.

Prológ

Nohy ho bezcieľne niesli z jedného rohu miestnosti do druhého. A naspäť. A znovu. Robili to už nejaký čas, ako aj mnohokrát predtým za tie posledné dni. Už odkedy jeho oči začali vnímať úplne inú, novú temnotu. Toto bola tma, ktorá v sebe niesla bolesť a žiaľ. Strach i očakávanie smrti. Niesla v sebe všetko, na čo už dávno zabudol. Bola to tma, v ktorej ostal odrazu uväznený celkom iný človek – ten, ktorý umrel už pred mnohými rokmi, a predsa teraz znovu žil.

Rukami si rozrušene prešiel po neupravených, zanedbaných dlhých vlasoch. Chcel ju nenávidieť za to, čo urobila, ale nedokázal to. Nevedel jej však byť ani vďačný. Len kvôli nej sa už nemal ako chrániť pred tou márnosťou, v ktorej prežíval.

Napokon sa prestal prechádzať. Opäť sa usadil na holú zem a nehybne na nej spočinul s tvárou v dlaniach. Nejestvovalo nič, čo mohol spraviť. On sám nebol ničím, len poslednou pripomienkou dávno spečatenej prehry. Započúval sa do ticha, ktoré tu po týždňoch znovu začalo preberať vládu. Krik sa ozýval čoraz zriedkavejšie. Vedel, čo to znamená. Už to nepotrvá dlho.

Do toho ticha sa však vkradol zvuk. Aj tma sa zmenila. Sťahovala sa do rohov, utláčaná predzvesťou svetla. Muž pozdvihol hlavu a ostražito sa započúval do nových zvukov. Tie kroky mal poznať, čakal, kedy ich opäť začuje. Lenže tentoraz to neboli ony. Vedel to s istotou človeka, ktorý roky nepočúval nič iné.

Ostré svetlo jedinej fakle sa mu bolestivo zarezalo do očí a zastrelo výhľad na príchodzieho. Dlaňou si zaclonil tvár. Až keď bolesť ustala, stiahol ruku a zahľadel sa pred seba.

„Čo tu chceš?“ opýtal sa neznámeho muža chrapľavo a pozorne si ho poprezeral očami, ktoré napriek všetkému nestratili svoju prenikavú bystrosť. Podľa odevu to mohol byť lartmista, a predsa… Po chvíli si uvedomil, že to bol jeho pohľad, ktorý ho miatol. Nachádzal v ňom hĺbku a zúfalstvo, ktoré lartmistom chýbali.

„Potrebujem pomoc,“ šepol príchodzí naliehavo, obzrel sa za seba

a potom vošiel hlbšie do cely. „Urobil som strašnú chybu.“

I. ČASŤ
Stratená krv

~*~

S hlbokým nádychom som sa vynorila spod vodnej hladiny. Chrčala som a kašľala, skrútená na chladnej zemi, naberajúc dych, sotva pri vedomí. V čiernočiernej tme mi pred očami tancovali malé svetielka a stierali spred nich blednúci obraz Betšoramovej pobavenej tváre.

Pretočila som sa na brucho, vyvrátiac úbohý obsah svojho žalúdka.

Môže sa to skončiť. Môžeš to vzdať.

Dlaňou som si prešla po tvári. Vlasy som mala mokré, no nie od studenej vody z kade, v ktorej som sa takmer utopila, ale od potu. Chladil ma a lepil mi šaty na telo.

Vyhrnula som si rukáv, prstami si prechádzajúc po jazvách. Aké márne, zbytočné boli… Koľkokrát ešte?

Tak s tým prestaň.

Natiahla som ruku, šmátrala som ňou po zemi, až kým… Tu je… Prsty sa mi triasli, už som mala dosť tej bolesti, no musím. Aspoň toľko musím.

Načo?

Zovrela som ruku v päsť a… Ráznym pohybom som urobila krátky rez a potlačila som ston.

Uložila som sa na zem a kúskom látky som si zatlačila na krvácajúcu ranu. Dve hodiny… A potom ešte nekonečno ďalších. Takto plynul čas v tejto ničote.

Kapitola prvá

NAIRA

Obväzy, škrtidlá, optison…“ prechádzala som zoznam a odškrtávala som v ňom jednotlivé položky. „Na Skalnú máme všetko. Ďalej…“

Rovnaký zoznam, druhý batoh. Potom ďalší a ďalší. Na každú zo západných veží vonkajšieho opevnenia jeden. Pravidelné liečiteľské kontroly na hradbách, zaúčanie hliadok a poskytovanie liečiteľského materiálu boli len kvapkou v mori zmien, ktoré sa tu za posledné dve novolunia udiali.

Áno, odkedy som pred rokom a pol prišla do Sidoru, musela som si zvykať na mnoho vecí. Na ardelcov, ktorým ich dávno mŕtvy kráľ Ardel vzal city v snahe zastaviť rozpínavú moc martulánov. Na ilvis, ktorú som sa postupne učila ovládať, na prísne pravidlá stanovené Radou, ktorých porušenie sa tvrdo trestalo – čo mi pripomínali aj jazvy na chrbte po bičovaní. Musela som sa naučiť žiť so skutočnosťou, že som sirota, ktorá prišla kvôli Arkanianovi o celú rodinu. Že Odena, môjho najstaršieho brata, uniesli a napokon umučili na smrť, a to všetko len kvôli jednému proroctvu. Napriek nebezpečenstvu, ktoré pre tých pár nejasných riadkov hrozilo aj mne, i napriek všetkému ostatnému, som v tejto pokrútenej krajine predsa dokázala nájsť nový domov a hádam aj šťastie.

Lenže teraz som každý deň cítila, že to všetko je ohrozené ešte viac ako kedykoľvek predtým. Odkedy Arkanian získal korunu, jeden zo symbolov kráľa, svet okolo mňa sa začal meniť. V Dennenii Arkanian postupne nenápadne rozširoval svoj vplyv, a hoci kráľ Oris mlčal, Sidor i ďalšie spojenecké tiliéty, sa pripravovali na otvorený konflikt.

Boli sme v stave vojenskej pohotovosti. Mnoho obyvateľov mesta sa muselo zaradiť k vojsku. Všetci, ktorí mohli, pracovali na spevňovaní hradieb, hliadky boli posilnené a každá cesta von prísne posudzovaná.

Napriek tomu sa Arkanian dosiaľ nepokúsil vytiahnuť na nás s plnou silou. Mal meč, mal korunu a podľa Jerdnových tvrdení mu už stačilo

len dobyť Sidor, aby sa dostal k prameňu ilvis a stal sa kráľom. Tak čo ho ešte zdržiavalo?

„Jeho potomkami, priamymi Arkanianovými potomkami, si ty a tvoji bratia, Naira. Teraz má ďalší dôvod pokúsiť sa ťa získať na svoju stranu, alebo zničiť, ak sa mu to nepodarí.“

Aj toto boli Jerdnove tvrdenia. A on im veril, rovnako ako im verili aj ostatní. Nič mi nemuseli hovoriť. Videla som to v ich ustarostených tvárach, v ich nenápadných pokusoch sprevádzať ma na každom kroku. Eiliven dokonca úplne otvorene protestoval proti mojej prítomnosti na hraniciach napriek tomu, že som hliadkam ako ilvistka mohla byť nápomocná. Lenže ako rád pripomínal, boli tu aj iní. A toto bola asi tá najväčšia zo zmien.

Po tom, čo Arkanian obsadil priechod s Bernisom, viacerí ilvisti z Dennenie prišli posilniť sidorské vojsko. Hoci to bolo na Jerdnov popud a s dovolením Rady, nebyť Eilivena, s ktorým mnohí muži bojovali bok po boku ešte v Katerine, Sidor by dnes zďaleka nemal takú podporu. Avšak aj s nimi boli naše šance neisté a tlak priveľký. Mesto si nemohlo dovoliť stratiť ďalší priechod. Neboli sme síce od Dennenie závislí, ale pokiaľ by nás od nej Arkanian celkom odrezal, prišli by sme o prípadné ďalšie posily ilvistov. A Jerdno tvrdil, že je len otázkou času, kedy sa presne o to valmorci pokúsia.

„Je všetko pripravené?“ Náthan podišiel k stolu, oprel sa oň rukami a vzhliadol ku mne. Tento jeho pohľad som už dobre poznala. Venoval mi ho vždy, keď moje myšlienky zaleteli k Arkanianovi.

– Viem, na čo myslíš, – akoby mi vravel – a som tu pre teba, ak budeš chcieť hovoriť. –

Lenže hovoriť nebolo o čom. Alebo skôr – hovoriť nemalo zmysel.

„Chýbajú nám dve dávky ghrelu,“ odpovedala som, keď som si ešte raz prezrela zoznam. „Ďakujem, Tív,“ dodala som vzápätí, keď mi Tív v tom istom okamihu strčil vrecúška s listami do rúk.

„Jierk tu bude určite každú chvíľu,“ povedal Tív Náthanovi a odkríval k liečiteľskému stolíku, kde po ňom preberal prácu. „Nemusíte čakať na jeho príchod. O nemocných sa zatiaľ postarám sám.“

„Hlavne si šetri nohu," upozornil ho Náthan, odtiahol sa od stola a vzal do rúk všetky štyri batohy, ktoré pre zranenie nemohol na hranice odniesť Tív. Podržal mi otvorené dvere a nechal ma vyjsť prvú do takmer jasného letného predpoludnia. Na východe sa nad morom kopili odviate búrkové mraky a vzduch ešte voňal po troch dňoch záplavových dažďov, ktoré nám až dosiaľ bránili vytiahnuť päty z domu.

„O Sane stále nič nové, je tak?" zisťovala som cestou k stajni. Náthan len krátko pokrútil hlavou a obočie azda podvedome stiahol mierne k sebe. „Ak bola na cestách v takomto počasí…"

„Aj Jerdno začína vyjadrovať určité obavy," prikývol Náthan. „Samozrejme, nie pred Betšoramom."

Povzdychla som. Betšoram sa od začiatku jej cesty cítil nesvoj a každým dňom, čo sa jej návrat oneskoroval, na to dostával ďalšie dôvody.

„Myslíš si, že sa jej niečo mohlo stať?"

„Už pri odchode pôsobila, akoby sa niečo dialo."

„Takže si si to všimol aj ty? Myslela som si, že si to len namýšľam."

Prešlo šesť týždňov, odkedy Sana odišla zo Sidoru. Jej cesty neboli neobvyklé, ale táto sa predsa líšila od ostatných. Po prvýkrát si so sebou nevzala Anju, ktorú inak nerada púšťala z dohľadu ani na krátky čas. A v deň odchodu, možno dokonca aj nejakú dobu predtým pôsobila… Vyčerpane. Akoby čosi v hľadaní Frelských dokumentov, ktoré mali niesť informácie o všetkých, aj dávno zabudnutých priechodoch medzi Sideonom a Denneniou, nešlo podľa jej plánov.

„Možno niečo objavila," pokračovala som naoko veselším tónom, ktorý mohol oklamať skôr mňa ako Náthana. „A to ju zdržalo."

„Aj to je, samozrejme, možnosť."

Odovzdali sme liečivá na Skalnej, Vetristej i Hmlistej veži. Náthan sa uistil, že všetci vojaci poznajú základné postupy, povypytoval sa na aktuálnu situáciu, ale veľmi sme sa nezdržiavali. Nestihla som prehodiť ani pár viet s mužmi na hliadke, z ktorých som už niekoľkých ilvistov mohla nazývať priateľmi, a hneď sme koňmo pokračovali ďalej.

Na Planinnej veži nás už čakali. Eiliven, ktorého pred niekoľkými

týždňami povýšili na veliteľa hliadky, nám vyšiel naproti. Obišiel skupiny staviteľov a vojakov, ktorí tu, rovnako ako na ostatných častiach hradieb, neustále pracovali na posilňovaní opevnenia, a istým krokom pristúpil ku mne. Nechala som ho pomôcť mi zoskočiť zo sedla.

Vrúcne sa na mňa pozrel spoza prameňov svetlých vlasov, ktoré mu spadli do očí. Sklonil sa ku mne, pritisol svoje čelo na moje a privial ku mne vôňu medačky. Jeho pery sa ma celkom jemne, sladko dotkli a potom sa odtiahli.

„Zatiaľ žiadne zranenia."

Hm? Opantane som zažmurkala, lenže Eilivenove slová nepatrili mne. Bol už obrátený k Náthanovi a podával mu ruku.

„Avšak Streatel tvrdí, že potrebuje doplniť nejaké liečivá. Ak by ste mohli prísť hore…"

Keď sme vyliezli na vežu, Náthan v sprievode Eilivena podišiel k Streatelovi, ardelskému vojakovi – liečiteľovi, a začal s ním prechádzať zásoby. K tej práci ma nijako nepotreboval a po návštevách troch západnejších veží som sa už pri tom ani nemala čomu priučiť.

Otočila som sa teda k hradbám a oprela som sa o cimburie. Pod nami sa rozprestierala planina Gadnarak, ktorá sa leskla v horúcom slnku a vysielala k nebu oblaky odparujúcej sa vlahy. Mali sme ju ako na dlani. Iba úplne na západe, blízko Jaskynných hôr, alebo na východe, kde ju ohraničovala Belia, tečúca v nízkom kaňone, sa dalo skryť pred našimi pohľadmi. Ani cez hory, ani po rieke by sa k nám však nepriateľ nedostal so silami, ktoré by sme nedokázali poraziť. To mohol dosiahnuť len pochodom cez Gadnarak.

Nejaká ruka ma objala okolo pása – Eiliven sa postavil po mojej ľavici. Oprela som si hlavu o jeho rameno a zatvorila som oči.

„Takže," šepla som, „už sa na mňa nehneváš?"

Eiliven si iba zhlboka vzdychol. Ešte sa celkom nepreniesol cez môj nedávny zásah pri priechode. Niekoľko dní po ňom bol nevrlý a zjavne neochotný rozprávať sa so mnou. Akoby si myslel, že túžim len tak sa vrhať do nebezpečenstva.

„Porušila si sľub, ktorý si dala Jerdnovi," pripomenul mi ticho.

„Dovolil ti byť pri hliadkach pod podmienkou, že sa nezapojíš do prípadného boja, a ty si to porušila.“

„Len som chcela pomôcť, to predsa vieš,“ skúsila som opatrne. A aj keď som skutočne pomohla, Eiliven aj tak ostro namietal proti mojej prítomnosti na akomkoľvek, čo i len trochu ohrozenom mieste. Vraj nie som vojak, nie som cvičená na také situácie. Aj Betšoram sa priklonil na jeho stranu. Betšoram, ktorý nebol cvičený o nič viac než ja, bojoval horšie a nebol ani ilvista, a napriek tomu sa sám a dobrovoľne nechal preveliť k vojsku. Pokrytec.

„Viem, Naira,“ otočil sa ku mne Eiliven s rukami naďalej položenými na mojom páse. Vtisol mi bozk na čelo a pritiahol si ma do objatia. „Avšak dýchalo by sa mi omnoho ľahšie, keby som z nás dvoch nebol jediný, kto dbá o tvoj život,“ zamrmlal a ja som sa mlčky pousmiala.

Hoci ma nevidel, musel môj úsmev vycítiť.

„Zdá sa ti to zábavné?“ opýtal sa napoly nahnevane, napoly pobavene. „Tak aby si vedela –“

Zarazil sa, odtiahol sa odo mňa a upriamil pozornosť na svojich mužov, medzi ktorými nastal nejaký rozruch.

„Odkiaľ sa tu vzal?“ pýtal sa jeden z nich, sledujúc planinu pod nami.

„Vybehol spoza tých skál.“

„Je sám?“

„Zdá sa.“

S Eilivenom sme sa naklonili nad cimburie. Nebolo pochýb o tom, čo zaujalo pozornosť hliadky. Osamelý kôň cvalom mieril k hradbám kdesi zo severozápadu. Bol však príliš ďaleko. Nedalo sa určiť, kto je jeho jazdcom.

„Čakáte niekoho?“ opýtal sa Náthan, ktorý sa postavil po mojej pravici.

Eiliven nazrel do zoznamu, ktorý mali všetky hliadky dopĺňať.

„Nikoho, o kom by sme vedeli,“ odvetil. „V týchto časoch veľa ľudí za hranice necestuje.“

„Tak to som zvedavá…“ Možno nejaký posol? Alebo niekto prišiel

žiadať o útočisko?

„Čoskoro sa to dozvieme. Nech je ako chce, ohroziť nás nemôže," mykol plecom Eiliven. „Jerdno je síce preč, ale všetci vojaci sú teraz v pohotovosti dvadsaťštyri hodín denne. Nech je tým jazdcom ktokoľvek, pokiaľ za sebou nevedie armádu, nemá šancu dostať sa cez nás."

Náthan prikývol, odtiahol sa od cimburia a vrátil sa k svojej práci. Ja som však koňa sledovala naďalej. Blížil sa priamo k našej bráne. Bol už pomerne blízko, keď… Stiahlo mi hrdlo.

„Náthan," vydýchla som a naťahovala som k nemu ruku. „Náthan, ten kôň."

Náthan ku mne opäť pristúpil. Aj on sa zahľadel na Serminu i na jej prázdne sedlo. Mlčal sekundu, dve…

„Otvorte bránu," prikázal, odstrčil sa od hradieb a svižne schádzal z veže.

Kobyla zamierila k bráne úplne prirodzene, nepotrebovali sme ju ani usmerňovať. Pokojne prešla po padacom moste a okolo vojakov do mesta, poznajúc cestu.

„Čo sa deje?" opýtal sa Eiliven, keď zoskočil na zem vedľa nás. V ruke som zovrela manitram.

„To je Sermina. Sanina kobyla."

„Sanina?" Eilivenov hlas bol plný obavy. „Kde by sa tu vzala?"

Náthan ju zachytil za uzdu a obzeral si ju. Sedlo mala po dlhej ceste špinavé, ale nepoškodené, ani Sermina sa nezdala zranená. A predsa na svojom chrbte neniesla Sanu.

Pustila som manitram, keď mi neodpovedala.

„Nikoho ste nezazreli?" zvolala som smerom k vojakom, ktorí nás zhora pozorovali. „Nikoho nevidíte?!"

Rozbehla som sa naspäť, berúc schody po dvoch. Na vrchu hradieb som znovu pohľadom prečesávala planinu. Zdala sa pustá.

„Odkiaľ ten kôň vybehol? Ale presne."

„Z Malej Studenej. Tam, ako je ten výsek v horách," ukazoval rukou

jeden z vojakov. „Tam sme si ho všimli, ale mohol popri nich cválať aj dlhšie. Je to ďaleko."

„Nevideli ste, či mal na chrbte jazdca?"

„Nie, to nie. Na takú vzdialenosť to však nejde naisto povedať."

Nespokojne som prezerala šíre okolie. Sana bola preč vyše mesiaca, nikto nevedel, kde je a čo tam robí. Ak sa na cestách stratila, zranila alebo ju zajali, nemali sme sa to ako dozvedieť. Nemali sme ju ako nájsť. Mohli prejsť dni, dokonca týždne, čo sa Sermina túlala sama, kým sa vrátila do Sidoru. No predsa…

„Musíme ju ísť hľadať," obrátila som sa k Náthanovi a Eilivenovi, ktorí postávali kúsok za mnou a čosi si nečujne hovorili. Odpoveď v ich tvárach – hlavne v tej Eilivenovej – mi už bola dobre známa.

„Nemôžeme," odporoval a ja som opäť zovrela svoj manitram. „Zofei ani Mateas nám svojich mužov neuvoľnia a ja nemám právo ich posielať za hranicu. Môžeme sa pokúsiť získať oficiálne povolenie od veliteľov, ale to chvíľu potrvá."

Niekoľkí vojaci počúvali náš rozhovor, ostatní postávali opretí o múr a rozprávali sa medzi sebou alebo sledovali ďaleké okolie. Čo by ich presvedčilo k pomoci? Žiaden z ardelcov nebude ochotný ísť hľadať Sanu dobrovoľne. Načo by aj? Možno Eilivenovi dennenijskí priatelia, lenže ani tí nemohli len tak opustiť svoje pozície.

„Ak niečo chceme dosiahnuť," tvrdila som, „tak teraz, kým sú stopy čerstvé a kým je vidno. Možno ak by sme to skúsili pretlačiť cez Radu…"

„Pre Radu nie je Sana natoľko cenná, aby sa o to zaujímali," namietol Náthan a opäť sa zahľadel na planinu, takmer akoby dúfal, že tam uvidí kráčať Sanu.

„Je mi to ľúto," uzavrel to Eiliven, „ale nemáme s tým čo urobiť."

„A keby som tam bola ja?" chytila som ho za ruku. Pozrel sa na ňu, potom neochotne zodvihol zrak ku mne. Muži okolo nás sa ďalej ticho rozprávali, jeden z nich zbehol z veže k bráne, odkiaľ sa k nám tiež niesli hlasy. „Keby to bol Taro, čo by sa vrátil bez jazdca? Ani vtedy by si nehľadal spôsob, ako obísť pravidlá?"

„To je iné," vyhlásil tvrdo a pokúsil sa vytiahnuť si dlaň z môjho

zovretia.

„Pre teba. Ibaže pre mňa, pre Anju i pre Betšorama je to presne také."

Eiliven otvoril ústa, chcel sa ospravedlniť, vyhovárať.

Pokrútila som hlavou a namiesto jeho ruky som znovu zovrela manitram.

No tak, Sana... Kde si? Ozvi sa...

Keď v tom...

Jemné teplo na hrudi, nejasná myšlienka. Sana.

„To je ona!"

„Kde?"

„Nie kde. Manitram," potriasla som ním Eilivenovi pred jeho podozrievavou tvárou.

„Žije," tvrdila som. „A volá nás. Potrebuje našu pomoc."

Náthan sa na mňa skúmavo zadíval. Zodvihla som k nemu tvár – nech vidí, že neklamem.

„Betšoram to len tak nenechá," pokračovala som ticho, ponorená v Náthanových očiach. „Pôjde ju hľadať sám, vieš, že pôjde, a napriek tomu, čo o sebe rád tvrdí, nie je vojak. Ak má niekto nádej Sane pomôcť," odtrhla som sa od neho, obrátiac sa k Eilivenovi, „sme to my a tvoji muži. Tu a teraz. Eiliven, prosím..."

„Kto ju pôjde hľadať, Naira?" pýtal sa podráždene. „Už som ti povedal, že tam nikoho poslať nemôžem."

„Tak pôjdem ja."

„Na to ani nepomysli! Môže to byť pasca."

„Tak poď so mnou. Tebe sa služba ako veliteľovi čoskoro končí."

„Naira..." chcel ďalej protestovať, no ja som ho zastavila a znovu som sa pozrela na Náthana. Dlho na mňa nehybne hľadel a bolo badať, že za jeho nemou maskou sa rodí určité rozhodnutie.

„Pôjdem," súhlasil napokon. *Ďakujem!* „Ale ty musíš ostať tu."

„Ani náhodou. Som silnejšia ako ty."

„A vzácnejšia."

„To predsa –“

„Pôjdem hľadať Sanu iba v prípade,“ zopakoval Náthan, „že ty ostaneš v bezpečí Sidoru. To je moja podmienka.“

„Ako si môžeš myslieť, že ťa pustím samého, keď sa chceš vystaviť nebezpečenstvu len preto, že som ťa k tomu dotlačila? Idem s tebou a nič mi nezabráni –“

Náthanov pohľad odrazu preskočil na čosi tesne vedľa mojej tváre. A v tom istom okamihu mi Eiliven stiahol ruky za chrbát.

„Hej!“ zaprotestovala som, lenže on si ma nešetrne pritiahol bližšie a zovrel mi ich tak silno, až mi brneli prsty.

„Prepáč, Naira,“ hovoril, „ale nedáš si povedať. Ak tu neostaneš dobrovoľne, prinútim ťa.“

„Čo tým akože myslíš?“

„Urhes, odzbroj ju.“

„Čo prosím?“ vyprskla som a pokúsila som sa vykrútiť z Eilivenovho zovretia. „Nebuď hulvát, počuješ?“

„To nie je hulvátstvo, keď ťa chránim. Urhes,“ vyzval ho znovu.

Urhes, statný tmavovlasý vojak sa pozrel zarazene na mňa, potom pochybovačne na Eilivena, ani sa nepohnúc. Bol to Dennenijčan. Iste to neschvaľoval.

„Je to rozkaz,“ zavrčal na neho Eiliven. Urhes sa strhol a prikročil k nám. Ostatní vojaci nás nečinne pozorovali. Ardelci s typickou nezaujatou zvedavosťou, keď sa stali svedkami novej situácie, Dennenijčania s rozpakmi klopili zrak, hrdinovia!

Gánila som na Urhesa, kým mi odopínal kveitary, ale on ma starostlivo ignoroval.

„Dohliadnete na to, aby sa odtiaľto Naira ani nepohla,“ kázal Eiliven. „To je rozkaz.“

Mykol hlavou k vojakom, na čo traja z nich zatarasili schody a ruky nápadne položili na svoje zbrane.

Až potom uvoľnil zovretie. Razom som od neho odstúpila na tri kroky, postaviac sa k Náthanovi. Ten sa ku mne vážne obrátil.

„Ak je Sana v týchto horách, pokúsim sa ju nájsť a priviesť. Toľko ti môžem sľúbiť," povedal chlácholivo. „Avšak tentoraz súhlasím s Eilivenom. Bude lepšie, ak ostaneš v bezpečí."

„To nemyslíš vážne, Náthan… Predsa ma tu nenecháš!"

On však naozaj kráčal preč, a keď sa mu moja stráž ustúpila, stratil sa za ich chrbtami.

„To si si mohol odpustiť, aby si vedel!" chrstla som do tváre Eilivenovi, ktorý postával len kúsok odo mňa.

„Viem, čo si o tom myslíš a úplne s tebou súhlasím. Lenže je to –"

„Surovosť."

„Zúfalstvo," opravil ma a v tej chvíli naozaj vyzeral tak zúfalo, až som s ním takmer súcitila. Takmer.

„No čo nechápeš, že –"

„Nechápem?" Prstami si krátko zovrel koreň nosa, potom rukou nahnevane mávol ku mne. „Chápem dosť na to, aby som videl, že nie si schopná dbať o svoje bezpečie! Sústavne sa ohrozuješ, si hluchá voči mojim prosbám, tak čo mám robiť?"

„Počúvať ma."

„Nebudem počúvať tvoje návrhy, ako sa dať zabiť," odbil ma a nespokojne sa začal prechádzať popred mňa. „Nevidíš? Snažím sa ťa chrániť."

„Pred smrťou možno," vytisla som a on zastal. „Ale nie pred bolesťou. Nemôžeš predsa očakávať, že sa budem mlčky prizerať, ako riskuješ svoj život, hoci by som ti vedela pomôcť."

„Naira… Ja naozaj nemôžem…" hlboko si povzdychol, zavrel oči, akoby mu bolo ťažko o tom vôbec rozmýšľať, a pokrútil hlavou. Až potom ich opäť pozdvihol ku mne. Teraz v nich už nemal tú tvrdú panovačnosť. Hľadeli jemne. Temer ma obmäkčili.

„Arkanian po tebe túži," pokračoval, „a ak sa nechceš ochrániť sama, musí to za teba urobiť niekto iný. Keď sa vrátim, potom mi to budeš môcť vyčítať."

„To ideš aj ty?"

Prikývol.

„Máš pravdu, že Náthan nemôže ísť sám. Ja som však ilvista a moju ilvis navyše dobre poznáš. Ľahko ju nájdeš aj na diaľku, takže budeš môcť vďaka nej sledovať okolie. Ak by si blízko nás zachytila niekoho ďalšieho, upozorníš ma pomocou manitramu."

„Lenže ja –"

„Ostaneš tu," zopakoval dôrazne, prijal od jedného z vojakov tulec plný šípov a prehodil si ho cez plece. „Je mi to ľúto, ale dala si Jerdnovi sľub, ktorý nedodržiavaš, a nedávaš mi tým na výber. Ak nám hrozí nebezpečenstvo, potrebujem sa sústrediť, nie sa o teba neustále obávať a riskovať nejakú nezvratnú chybu. Rozumieš?"

Načiahol sa po luk a, nečakajúc na odpoveď, zbehol po schodoch a vyrazil za Náthanom.

Sledovala som ich, ako mieria planinou k rozbrázdenému miestu v skalách. Keď sa k nemu blížili, oprela som sa o horúce, slnkom nahriate hradby a zavrela som oči. Vyžadovalo si to veľa námahy a sústredenia, ale už to pre mňa nebolo nemožné. Hlboký nádych, výdych.

Chvíľu sa nič nedialo. Postupne sa mi však v mysli začala vytvárať akási mapa. Bola hmlistá a veľmi nepresná, no v tej tme sa mi ako nenápadné svetelné body ukazovali jednotliví ilvisti. Ešte stále som si nezvykla na pocit, keď sa mi vedomie rozbehlo všetkými smermi, a pokúšalo sa priblížiť sa k nim.

Traja ilvisti na veži. Jeden pod hradbami. To všetko však bolo príliš blízko. Musela som ísť ďalej.

Ďalší nádych. Výdych. Moje telo akoby mi prestávalo patriť, keď som sa od neho odpútavala čoraz viac.

Planina bola pustá. Len jeden ilvista sa po nej pomaly vzďaľoval od mesta – Eiliven, ktorého reathvis som už dobre poznala. Postupoval v tme celkom osamotený. Náthan bol pre mňa ako ardelec úplne neviditeľný.

Na planine sa okrem nich nepohybovali žiadni ľudia ani zvieratá, ktoré by miatli moju pozornosť. A ďalej, v horách? Iba drobné záchvevy,

najskôr zver. Ak sa tam vyskytovala nejaká ilvis, nebolo jej dosť, aby som ju na tú diaľku dokázala rozlíšiť. Ak by tam číhalo nejaké vojsko, to by som už hádam zistila. Dúfajme. Ako bude Eiliven postupovať ďalej, aj ja budem vidieť viac.

Ustúpila som, vrátila som sa na hradby, do svojho tela, ktoré sa chvelo námahou. Planina zívala prázdnotou – Náthan s Eilivenom sa už museli vnoriť do hôr. Obrátila som sa k nej chrbtom. Moji strážcovia nejavili nijaký náznak ústupku. Nepohli sa zo svojho miesta, pozorovali ma ostražito, akoby som naozaj mala šancu nejako ich ohroziť.

Jasná obloha nedokázala zmierniť páľavu horúceho letného slnka, ktoré tu na hradbách hrialo s nepríjemnou silou. Po krku mi stekali pramienky potu, košeľa sa mi pod vestou lepila na chrbát. Potrebovala som sa napiť. Pohla som sa smerom k vode, keď všetci vojaci do jedného tasili zbrane a namierili ich na mňa.

„To vážne?“ zastavila som sa a okato som zodvihla do vzduchu prázdne ruky. „Chcela som len trochu vody.“

Jeden z ilvistov, tuším sa volal Monzot, si odopol čutoru a hodil mi ju. Odpila som si niekoľko dúškov, ale nepríjemný pocit v ústach to nezahnalo.

Došľaka.

Sadla som si na zem, oprúc sa chrbtom o hradby, a tvár som si skryla do dlaní. Ak sa ženú do pasce…

Nie. Teraz nepotrebovali moje nariekanie. To jediné, čím som im v tejto chvíli mohla pomôcť, bola moja sústredená pozornosť a ilvis.

Opäť som ju vyslala k Eilivenovi, k jedinému zreteľnému bodu v širom okolí. Držala som sa ho, zatiaľ čo sa takmer nebadane presúval, stále ďalej z môjho dohľadu.

Tak moment.

To nebol len Eiliven. Iba kúsok od neho, azda na niekoľko desiatok krokov, sa nachádzal ešte ďalší ilvista. Ich body na mojej mape takmer splynuli! Ak o ňom Náthan s Eilivenom nevedia a on o nich áno…

Zdrapila som manitram, až som si ho strhla z krku a pevne som ho zovrela. Eiliven mi odpovedal. No ak som temer prehliadla tohto

jedného ilvistu, čo som si ešte nevšimla?

No tak, sústreď sa…

Lenže prečo to bolo v Sideone také ťažké?

„Musíte ma pustiť," zvolala som a zodvihla som zrak k nečinným vojakom. „No tak, počujete? Eiliven s Náthanom sú v ohrození."

„Máme rozkazy, Naira," tvrdil Urhes ospravedlňujúco. „Nemôžeme ich porušiť."

„Ani ak –"

„Ani vtedy."

„Ale to –"

Postúpila som smerom k Urhesovi. Dvaja ardelci prikročili ku mne a chytili ma každý za jedno plece, aby ma zastavili.

„Rozumiete tomu, že Eiliven – váš veliteľ a pre niektorých aj priateľ," pozrela som sa dôrazne na Urhesa, Monzota a tretieho ilvistu, „môže byť v nebezpečenstve a ja si nie som istá? Je príliš ďaleko, je možné, že ide do pasce a ja –"

„Napriek tomu zneli jeho rozkazy jasne," oponoval mi ardelec, ktorý ma naďalej zadržiaval. „Takže sa posaď, lebo ťa zviažeme."

„Domartul!"

„O čo tu ide?" ozval sa mužský hlas a vzápätí sa Eilivenov červenovlasý priateľ Fernel predral pomedzi vojakov. Lakťom sa oprel o hradby, krátkym nožom si odkrojil kúsok zo syra, čo mal v druhej ruke a vložil si ho do úst. Pozoroval ma pri tom s jeho typickým, trochu drzým výrazom, ktorý som spoznala už v Katerine. Úsmev na jeho pehavej tvári, s jedným kútikom úst vykrúteným dohora, mohol znamenať rovnako pobavenie, posmech a aj ľútosť. Jeho oči, vždy akoby usmiate a živé, teraz preskakovali zo mňa na vojakov s ešte stále vytasenými zbraňami.

Fernel uvoľnene prebehol rukou s nožom po scéne pred sebou, akoby nás žiadal o vysvetlenie.

„Čo si urobila tentoraz, že ťa tu toľkí strážia?"

Vrhla som sa k nemu. On – ilvista, Eilivenov najbližší priateľ a jeho

zástupca, ktorého vojaci budú musieť počúvať – bol mojou jedinou nádejou.

Musel mi v tvári zbadať niečo, kvôli čomu zvážnel. Vystrel sa a v pohľade sa mu objavila vojenská ostražitosť.

„Hovor," pokynul mi.

„Musíš im prikázať, aby s tým prestali. Hneď."